

متن پرسش

سلام علیکم: استاد شما در یکی از مباحثتون در مورد خیالات می‌فرمایید خیالات را دنبال نکنید تا از تنگنای برزخی بیرون بیاید چون خیالات ما را به تنگنا دعوت می‌کند. من مدت یک سال است دچار ابتلای سختی شدم که مجبور به انجام یه گناه شدم و هرکاری می‌کنم از حواشیش در امان نیستم طوری که مجبور شدم یکی دو بار دیگه اون گناه رو تکرار کنم. مثل یه جنگ عظیم درونم که گاهی شیطان نفسم پیروز شده و بقیه زمانها مشغول مبارزه ام برای رفع و دفع اون گناه و خیالات. این ابتلا به شدت همه ذهنم رو درگیر کرده که همش میخوام دوری کنم و همش شیطان نفسم با تمام قواش میخواد من رو زمین بزنه از طرفی باعث شده دیگه جایی برای خیالات دیگه نمونه که نمیدونم این خوبه یا نه از طرفی باعث شده از ترس این که این خیالات نیاد و آسیب نزنه دائم متوسل به ذکر و یاد خدا باشم یه جورایی دائم پناهنده باشم میتونم بگم هیچ ذکر و دعا و توسلی من رو نجات نداد انگار در برزخم هستم و تنها موندم با اعمالم از طرفی به طورهجیبی در این مدت در روزی زیارت های خوب و زیاد و با برکت به روم باز شده انگار میخوان بهم قوت بدن که تو این مبارزه بزرگ درونیم کم نیارم اما یه چیز هنوز برام مونده در این تنگنای عجیب و سخت اونم نقطه امید به خداوند رحمانه که مطمئنم خلاصه نجاتم میده. نمیدونم دارم مسیر رو اشتباه میرم یا درست آیا زیادی امیدوارم؟ یا باید یه کار دیگه بکنم؟ همه این خیالات ناشی از گناهی که مجبور شدم انجام بدم حالا همه ذهنم درگیر توبه و جدال با اون خیالاتشه که نمیخوام باشه و هی میاد و هی این جنگ غالب و مغلوب میشه البته اینم بگم از برکات این ابتلا مخصوصا اینه که تقریبا ادعاهایی که داشتم را خدا جلو چشمم ریخت و فهمیدم گرفتار عجب بدی بوده و البته هنوزم هست که خدا خودش داره میریزونه. لطفا راهنماییم کنید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در این موارد نباید به خود سخت‌گیری کرد. با امید به پذیرش توبه، باید به زندگی عادی خود ادامه داد. موفق باشید